

AYLİN İŐCAN YENER

1977 yılında İstanbul'da doğdu. Kùltür Koleji ve Bilkent Üniversitesi Turizm Otelcilik bölümü mezunudur. İspanyolca öğrenmek için bir dönem Barselona'da yaşadı. *Bloomberg BusinessWeek* dergisinde sanat, iş dünyası ve seyahat yazıları yazdı. 2017 yılında yayımlanmış *Ahmet* adlı bir romanı vardır.

tamadres.com

Acı Çekirdek

© 2019, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak

Genel Müdür: Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni: Arzu Çağlan

Yayına Hazırlayan: Nimet Olcar

Kapak Tasarımı: Füsun Turcan Elmasoğlu

Sayfa Tasarımı: Eylem Sezer

ISBN 978-605-2182-67-3

1. Baskı: Eylül 2019

tamadres.com

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729

Sertifika No. 12088

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Çağaloğlu-İstanbul

Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika No. 43949

AYLİN İŐCAN YENER

Acu Çekirdek

tamadire.com

MO
NA ROMAN

*Bu dünya üzerinde yaşayan en iyi iki erkeęe...
Onlar kanlarına, çocuklarına ve tüm canlılara olması
gerektięi gibi davranır;
Zarif, düşünceli, paylaşımcı, eşit, saygılı, şefkatli...
Canım kardeşim Doęan İşcan
Ve
Sevgili eşim Ali Yener'e...*

Ne tuhaftır ki aynı yazılır bir arada...

tamadres.com

I. Bölüm

tamadoss.com

Ekim 1976, Amsterdam

Ne kadar zamandır yatakta boş gözlerle tavana baktığını bilmiyordu. Saatler geçmiş olmalı ki çok üşüdüğünü hissetti.

Kasabın önünden geçerken vitrinde çengellere asılmış etleri gördüğü yetmezmiş gibi boyunun hizasına gelen mermer setin üzerindeki koyun kellesiyle burun buruna geldiğinde daha küçük bir çocuktü. Ayakları kaldırma yapışmış gibi öylece durarak onun donuk, ölü gözlerine bakmıştı. Dehşeti gözlerine hapsetmiş o hayvanın bakışlarını hiç unutmadı. Kendi başına gelecekleri son dakikada anladığında ise gözlerini tavandaki bronz aynanın üzerinde bir lekeye sabitlemişti ama ne fayda; bütün ayrıntılar âdeta kendini göstermek için yarışyordu.

Göbeğine kadar yırtılmış geceliği, yastığa yayılmış saçları ve ölü koyun gözleriyle hoyratça oynandıktan sonra kenara atılmış kırık bir bebek gibi.

Betigül kıpırdamaya korkuyor. Vücudunu ele geçirmiş sızılıarın sebep olabileceği en ufak bir inleme yahut yürürken çıkarabileceği bir çıt sesi onu harekete geçirir diye korkuyor. Tuvalete gitme ve öğürme dürtüsünü bir müddet daha bastırabilmek için çok çaba harcıyor.

İçeriden televizyonun sesi geliyor.

Daha iki sene önce Emirgân'da evinin yakınındaki çay bahçesine gidemeyen küçük kızla şimdi Amsterdam'da yaşayan bir hayli büyümüş ve şu an aynadan bakan kadın aynı kişi olabilir mi? Hayatı hepi

topu yirmi sene yaşamış biri için bir sene sizce ne kadar uzundur? Bu yaşananlar daha ne kadar devam edecek ve şiddeti gitgide artacak mı? Sahi daha ne kadar dayanabilir ki?

Çok korkuyor. Utanıyor. Çok utanıyor. Bunları kimseye anlatamaz. Zaten anlatmak istese de anlatabileceği kimse yok. Çok yalnız.

Bu, aklından geçer geçmez dehşetle fark ediyor ki aslında sığınabileceği, ona yardım edebilecek kimse yok. Ailesi binlerce kilometre uzakta. Daha da fenası insan babasından korkarsa ona nasıl sığınabilir ki? Yaşadıklarının onun suçu olmadığını söyleyebilecek bir annesi de yok. Annesi var ama bastırılmış, sindirilmiş, âciz bir anneye anlatsan ne olacak? Haklı olduğunu bilecek ama yüksek sesle söylemeye cesaret edemeyecek. Sadece üzülecek... Elinden ancak bu gelecek. Çok üzülecek...

Bu adamı kendisi seçti. Tüm tecrübesizliğiyle, toyluğuyla ve hırsıyla, onunla evlenmeyi kendi istedi. Evleneceği gün annesi onu kenara çekip, "Yuvayı dişi kuş yapar," dedi. Babası alnından öptü, büyük bir gururla beline kırmızı bir kurdele takarken, "Artık senden kocan sorumlu, onun sözünden dışarı çıkma," dedi. Eğer kulağına eğildiğinde, "Burası senin evin kızım, ne olursa olsun biz buradayız," deseydi babasına belki söyleyebilirdi ama demedi. Bir gün önce gözünden esirgediği kızını bir gün sonra sırf bir deftere imza attı diye tanımadığı bir adama emanet edip yürüdü gitti. İşte bu yüzden kimselere şikâyet edemez.

Bazı çocuklar munistir. Hamurları iyidir. Onlar oyuncaklarıyla usul usul oynarlar. Munis kızlar bebeklerine hikâyeler anlatırken saçlarını tarar, sonra onları oyuncak beşiklerine ninnilerle yatırır. Munis oğlanlar bisikletlerini sabunlu sularla yıkar, paslanmasın diye de kurular.

Bazı çocuklar da hoyrattır. Böyle kızlar bebeklerinin saçlarını çeker, bağırarak terbiye eder. Böyle oğlanlarsa topa öyle hırsla vurur ki az önce kurulanmış, mis gibi bisikletler toza toprağa devriliverir.

Sahi bebeklerinin saçlarını çeken kızlarla, topa hırsla vuran çocuklar büyüyünce evlense ne adaletli olurdu değil mi ama maalesef çoğu zaman bebeklerine hikâyeler anlatan o nahif kızlarla hayvanların kuyruklarını kesen vahşi oğlanlar evlenir. Ne de olsa gerçek hayatta masallar hep mutlu sonla bitmez ve çocukların hepsi büyüyünce iyi insan olacak diye bir kural da yoktur.

tamadres.com